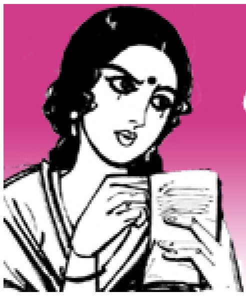

రచయిత్రి ఆత్మహత్య
- జలంధర

(గత సంచిక తరువాయి)

బర్మామడి, ఆర్టిఫిషియల్ దుద్దులు, తెల్లటి ఛాయ, మొహానికి రాసే రోజారంగు పౌడరు ఇవన్నీ బస్తీలో ఉండివచ్చే ఆవిడ లక్షణాలు. ఆవిడకు యావత్తు ప్రపంచం మీదా ఎందుకో తెలియని అసూయ. ఎప్పుడూ ముక్కు చిట్లించి కళ్ళద్దాలలోనించి చూస్తూ తప్పులు వెదకడానికి ప్రయత్నిస్తూనే ఉంటుంది. ముగ్గురు పిల్లలు, మంచి భర్త ఉన్నా ఆవిడ ఎప్పుడూ ఎవరిమీదో ఒకరి మీద తన అసూయ గుమ్మరిస్తూనే ఉంటుంది. ఒక దీపావళి పండక్కి పులిహోర కలిపితే, చాటుగా ఆవిడ అందులో గుప్పెడు ఉప్పు కలపడం చూసింది సుభద్ర. ఎవరికి చెపుతుంది? దాని వెనుక వస్తువు పాడవడం కన్నా, మరో ఆడదానికి పేరు రాకూడదనే అసూయ ఉంది. ఆవిడ పుట్టింటికి వచ్చినప్పుడల్లా ఆమె పట్ల బహు జాగ్రత్తగానే ఉంటుంది సుభద్ర. ఆమె ఉన్నన్నాళ్ళూ ఆమెకన్నా సరదరుగా ఎక్కడ కనిపిస్తానోనని వేలిముడిలోనూ, జిడ్డు ముఖంతోనూ ఉంటుంది. "ఏమిటా మడ్డి స్వరూపం? నా కూతురు చూడు" అని అత్తగారు కేకలేసినా లక్ష్యపెట్టదు. ఈ మాటలకన్నా ఆడబడుచు అసూయ సహింపలేనిది. అటువంటి మనిషి ఇవ్వాళ భళ్ళున ఒక మాట అన్నది. ఆ మాట అప్పుడు ఎవరూ పట్టించుకోనట్లున్నా అనుమాన బీజాలు మాత్రం నాటబడ్డాయి.

"నీతి జాతీలేని ఆడవాళ్ళ వల్ల కొంపలు కూలాయమ్మా" అని దీర్ఘాలు తీస్తూ మాట్లాడేది అత్తగారు.

"రఘు భోజనానికి రావడంలేదు. పిలువమ్మా" అతి వంకరగా అనేది ఆడబడుచు.

అది గ్రహించింది సుభద్ర. ఎవరూ బైటపడకపోయినా ఆ గాలిలో, ఆ గుసుగుసల్లో తన చుట్టూ ఏదో కథ అల్లుతున్నారని చెప్పకుండానే అర్థమయ్యేది సుభద్రకు.

అందుకే, వాళ్ళుండగా అతనితో జనాంతికంగా మాట్లాడేది. వాళ్ళు లేనప్పుడు అసలు పట్టించుకునేది కాదు. అది తెలివితక్కువ నిర్ణయమని ఆమెకు అప్పుడు తెలియదు. మనుషులు నింద వెయ్యడానికి ఆధారమక్కర్లేదని, రఘులో ఎందుకో పుట్టిన ఈ కార్చిచ్చు తను నిర్లక్ష్యం చేయడంవల్ల మరింత భగ్గుమంటోందని ఆమెకు అర్థం కావడానికి కొద్దిరోజులు పట్టింది.

కార్తీకమాస స్నానాలతో, మనసుకు, శరీరానికి కూడా అలుపుతో జ్వరమొచ్చింది సుభద్రకు. ఆమెను పెద్దగా పట్టించుకున్నవారెవ్వరూ లేరు. జ్వరం ఉన్నన్నాళ్ళూ లంఖణాలు, ఆ తరవాత చింతకాయ పచ్చడితో పథ్యం ఇది మామూలే ఆ రాత్రి ఆమెకు విపరీతమైన జ్వరం. భర్త పనిమీద బైటకు వెళ్ళాడు.

ఆమె చెయ్యిని ఎవరో ముట్టుకున్నట్లయింది. చటుక్కున లేచింది కాళిలా. రఘు ఆమె జ్వరం చెయ్యిని కళ్ళకు ఆనించుకున్నాడు. ఒక్కసారి గుండె గుభేలుమంది 'ఇంటిఇండా జనం. ఈ రాత్రి వేళ ఇతన్ని ఎవరైనా చూస్తే? అయినా ఈ అబ్బాయికి నా గురించి పట్టదా?' అనుకున్నది. ఒక్కసారిగా చెయ్యి గుంజుకున్నది. దుఃఖం, రోషం ఆమె ఏం చేస్తోందో ఆమెకే తెలియదు. కుంపటి మీదనించి పాలు దించి, అట్లకాడ కాల్చి ఆ చేతిమీద వాత పెట్టుకున్నది. ఆ చెయ్యి కోసేయాలన్నంత కచ్చ. వెనకాలే వచినట్లున్నాడతను "వదినా!" అని ఒక్క అరుపు అరిచి చటుక్కున అట్లకాడ లాక్కున్నాడు.

లైటు వెలిగింది.

"ఏవమ్మా? ఏమిటీ రాసక్రీడలూ.. అసలే జ్వరం కదా?" ఆడబడుచు కళ్ళల్లో రాక్షసానందం, ఏదో కూడని పని చూశానన్న శాడిస్టిక్ తృప్తి. ఏమైందో తెలియకుండానే సుభద్ర కళ్ళు తిరిగి పడిపోయింది. ఆమెకు మాములు తెలివి తెలిసేటప్పటికి రెండురోజులైంది. ఇంటిల్లిపాదీ ఆమెను దోషిని చూస్తున్నట్లు చూస్తున్నారు.

తులసికోటకు తలవాల్చి, జుట్టు విరబోసుకుని ఆకాశంలోకి చూస్తూ కూర్చుంది సుభద్ర. 'భగవంతుడా ఏమిటీ పరీక్ష నాకు?' ఆమె గుండెలు మండిపోతున్నాయి.

అప్పటికి పదిరోజులుగా భర్త పొలం వెళ్ళిపోతున్నాడు రాత్రిళ్ళు. పొడి పొడిగా మాట్లాడుతున్నాడు.

ఆ రాత్రి చెప్పులు వేసుకుని వెళుతున్నవాడిని మెల్లగా ఆపింది.

కలంకారీ చీరలో కళ్ళకాటుకతో దేవతలా ఉన్నది ఆమె. కానీ, అతనికి పెద్ద చెల్లెలు, తల్లి చెప్పిన మాటలు వంటబట్టాయి. వాళ్ళు కాలక్షేపానికి అన్నట్లుగా రాద్ధాంతం చేసినా, ఆమె జీవితాన్ని ఆ మాటలు కాలనాగుల్లా కాటు వేశాయి.

"నువ్వేమనుకోకు. వాళ్ళు ఏవేవో అన్నారు. అయినా నేను నీకేం లోపం చేశాను? ఏమైనా నా మనసు సమాధానపరచుకునేదాకా నిన్ను ముట్టుకోలేను" గోడ పట్టుకుని ఎటో చూస్తూ నాలుగు మాటలు మాట్లాడి, చీకట్లో బేటరీలైటు తీసుకుని వెళ్ళిపోతున్న అతన్ని చూస్తూ గోడకు అలాగే చేరగిలపడిపోయింది ఆమె. "దేవుడా! నేనేం పాపం చేశానని నాకీ శిక్ష?" అని గుండెలవిసేలా ఏడిచింది. చచ్చిపోదామనుకున్నది చచ్చిపోతే తన నేరం మరింత ఎక్కువగా చిత్రీకరిస్తారేమో అని ఆగింది.

అంత దుఃఖంలో కూడా 'పాపం రఘు ఈ విషయం వింటే చచ్చిపోతాడు' అనుకున్నది.

'చావనీ నాకేం అసలు ఇదంతా అతని మూర్ఖత్వం మూలంగా కాదూ?'

ఆలోచిస్తూ దుఃఖపడుతూ నరకం అనుభవిస్తోంది ఆమె. నేను ఏ తప్పూ, ఏ పాపం ఎరుగనని భర్తకు ఎలా చెప్పాలి? దేముడిలాంటి ఆ మనిషిని బాధ పెట్టి నేనేం బావుకుంటానని? భగవంతుడా! నాకేదన్నా శిక్షవెయ్యి. ఇలా ఆలోచిస్తోందామె.

అదే ఈ గడ్డమీద పుట్టిన స్త్రీలోని విచిత్రం? ఆమెలో నీతి ఎంత మత్తులా పని చేస్తుందంటే, చెయ్యని తప్పుని ఆపాదించుకుని శిక్ష విధించుకోగల శక్తి ఆమెకు ఉంటుంది. మరి ఇది చూసిన సర్వేశ్వరి గుళ్ళో దీపం వెలుగుతూనే ఉన్నది. నదీ నదాలు ప్రవహిస్తూనే ఉన్నాయి. పువ్వులు, వెన్నెల వికశిస్తూ వెలుగుతూనే ఉన్నాయి. వీటన్నింటి ఆంతర్యం రంగరించుకుని, పవిత్రత కోసరం చందనపు కట్టెలలో సజీవ దహనమయ్యే స్త్రీమూర్తి ఆత్మాహుతి ఏ ధూళిగా మారి ఆ ఈశ్వరత్వాన్ని చేరుతుందో?

ఆంతర్యం నిద్రలేచిందంటే అది కార్చిచ్చు. తనను తాను చెయ్యని తప్పుకు హారతిగా అర్పణ చేసుకుంటున్న ఆమెకు, అమాయకుడైన తన భర్తను రక్షించమని ప్రార్థించి ఉపవాసాలు చేస్తున్న ఆమెకు, ఒక రోజు మధ్యాహ్నం వడ్లగది పక్కన పాలేరు పెళ్ళాం రంగితో తప్పుచేస్తూ కనపడిన భర్తను చూడగానే, చరచరా ప్రపంచం వణికి ముక్కలైపోయినట్లనిపించింది. ఆమెలో రక్తం గడ్డ కట్టుకుపోయింది. గిరుక్కున వెనుదిరిగి గదిలో కుప్పకూలిపోయింది. "ఆడదే కట్టుదాటుతున్నప్పుడు, ఉప్పూకారం తినే మొగవాడు చస్తాడా?" అత్తగారికి తెలుసుకాబోలు ఆమె వినేట్లు అంటోంది. పొయ్యి కట్టెల మంటలో ఎసరులా కుతకుతలాడుతోంది మెదడు కాలిపోతున్నట్లనిపిస్తోంది. గడ్డం మోకాలు కానించి అలాగే కూర్చుండిపోయింది.

"రఘు నీకేమన్నా చెప్పాడే అమ్మాయీ?" మెల్లిగా తలెత్తి చూసింది. అత్తగారి మాటల్లో ఎన్నో అర్థాలు.

"ఊరెళ్ళాడు. కాలేజీలో చేరతాడట. ఇప్పుడప్పుడే రాను. నా పొలం డబ్బు పంపించమని రాశాడు" చెప్తోంది ఆవిడ. విని ఊరుకున్నది సుభద్ర. ఎంత హాయిగా వెళ్ళిపోయాడు. కానీ ఆలోచిస్తున్న కొద్దీ అతనిమీద కోపం రావడం లేదామెకు. శరీరాన్ని, మనసును

అప్పగించిన భర్త, చాకిరి పొందుతున్న అత్తగారి కుటుంబం వీళ్ళలో ఎవరికి నిజాయితీ ఉందని? ఎవరు తన దుఃఖాన్ని పంచుకుంటున్నారను?

ఆ వెలుతురులేని తాటాకు వంటవసారాలో ఆమె కన్నీళ్ళు అలికిన నేలకు, ఆ అగ్ని దేముడికి అంకితమైపోయాయి.

ఎన్నో రాత్రులు అలా శూన్యంలోకి చూస్తూ పడుకున్నది. కళ్ళు నెప్పులు పుట్టేదాకా నక్షత్రాలు లెక్కపెట్టేది. మనసు నిద్రపోయేదాకా నక్షత్రాలు లెక్కపెట్టేది. మనసు నిద్రపోయేదాకా పంచాక్షరీ మంత్రం చదివేది. ఎక్కడో ఈ అండాండంలోని పవిత్ర భారతదేశంలో, ఆంధ్ర రాష్ట్రంలో మారుమూల పల్లెటూళ్ళో దురదృష్టవంతురాలైన ఒక స్త్రీమూర్తి దుఃఖంలో చేసే ఆ పంచాక్షరీ జపం ఆ పరమ శివుడికి వినబడిందో లేదో కానీ అర్ధరాత్రివేళ ఆమె భుజం మీద పడ్డ బరువైన చేతి స్పర్శకు ఉలిక్కిపడి లేచింది భర్త.

నా పవిత్రత మీద నమ్మకమొచ్చిందా? నాకన్నా పవిత్రులైన ఎంతమందిని ముట్టుకున్న తరువాత ఈ నమ్మకమొచ్చింది? నేను నీ భార్యనా? వాళ్ళలో ఒకదాన్నా? నేనేరకంగా నీకు ఎక్కువ?'

ఇన్ని మాటలు ఒక్కసారిగా సంధించిన బాణాల్లా ఆమెలో ఎక్కుపెట్టి నిలబడ్డాయి. పరా, పశ్యంతీ మధ్యమా ఇవిదాటిన ఆ మాటలు మంత్రాక్షరాలై వైఖరీ రూపం ధరించలేదు. కారణం అవి సంఘ స్వరూపాన్ని కూకటివేళ్ళతో కదిలించి, యాసిడ్‌తో కాలుస్తాయి. అంతపని ఆమెలో క్షమ కలిగిన నారీత్వం చెయ్యనివ్వదు. సంఘం పూజించే నైరాస్య దేవతలు, కర్మమూర్తులు ఎప్పటికప్పుడు స్త్రీలోని లావాను అణిచి, ఆత్మాభిమానాన్ని జోకొట్టి, సాంప్రదాయాల పొరలమధ్య సమాధికట్టి పూజచేసి గౌరవించాం పొమ్మంటారు. అందుకే ఆ రాత్రి సుభద్ర నిర్లిప్తంగా లొంగిపోయింది. కానీ తన చేతుల్లో నలుగుతున్నది చిలిపిగా, సౌందర్యదీప్తితో ఆత్మ సౌందర్యంతో వెలిగే స్వర్ణమూర్తి సుభద్రకాదనీ, సర్వస్వాన్ని ఈశ్వరార్పణం చేసి, కేవలం పాంచభౌతిక శరీరాన్ని కోరికలు తీర్చే సమిధిగా మారిన సుభద్ర అని అతనికి తెలియదు. కనీస్మ ఆ ఆలోచన కూడా రాలేదు.

కామం శ్మశానాగ్ని లాంటిది. దానికి చందనపు కట్టెలా, పన్నీటి పువ్వులా, తుమ్మచెక్కలా అని ఆలోచన ఉండదు. కాల్చడం ఒక్కటే తెలుసు. సగటు మగవాడి కోరికకూ అంతే తెలుసుమరి.

సుభద్రలో అన్నీ చచ్చిపోయినా, ఆప్యాయత అణిగిపోలేదు. ప్రతి ఒక్కరినీ అదే ఆప్యాతతతో ఆదరించేది. ఇంతకథకూ ఎదుగుతున్న విరించి ప్రత్యక్షసాక్షి. అతనికి ఈ కథలో చాలావంతు తెలుసు. అందుకే వదిన దేవత అతనికి. ప్రతి స్త్రీమూర్తిలోనూ ఆవిడను దర్శించడానికి ప్రయత్నించేవాడు. అప్పుడప్పుడు రఘు డబ్బుకోసరం వచ్చి రెండు రోజులు ఉండిపోయేవాడు. కాలగర్భంలో అనుమానాలు, కావేషాలు కలిసిపోయినా, సుభద్రలో వెనకటి ఆ సజీవమూర్తి లేదు. రఘు ఆమెతో మాట్లాడేవాడు కాదు.

పట్నంలో చదువు పూర్తిచేసుకోగానే అక్కడే ఎవరో అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకున్నానని ఇంటికి పిడుగులాంటి ఉత్తరం రాశాడు రఘు.

ఇంట్లో అందరూ ఏకమై చాలాసేపు చర్చించుకున్నారు. కానీ ఆర్థికంగా స్వతంత్రుడూ, మొండివాడు అయిన అతన్ని ఇదేమిటి అని ఎవరూ అడగలేరు. ఆ కోపం ఆ పెళ్ళికూతురు మీదికి తిప్పుకుని 'ఎలాంటిదో, ఏ మత్తు పెట్టి వల్లో వేసుకుందో. సినిమా పిల్లేమో' అంటూ రకరకాల వ్యాఖ్యానాలు చేసి తృప్తిపడ్డారు. సుభద్ర ఏ విషయంలోనూ కల్పించుకోలేదు.

రఘు పెళ్ళైందని తెలియగానే పనిగట్టుకుని చూడ్డానికి వెళ్ళాడు విరించి. తెల్లగా, నాజూగ్గా, ఒంకుల జుట్టుతో చాలా బావుంది చిన్న వదిన లక్ష్మి. రెండురోజుల్లోనే ఆమె చాలా అర్థమైపోయింది అతనికి. ఆమెకు కోపం ఎక్కువ. మెటీరియలిష్టిక్ వర్ల్డ్ మీద విపరీతమైన కోరిక, డబ్బున్న అహం, అనాగరికత అంటే అసహ్యం ఇవన్నీ నచ్చలేదు విరించికి. ఆ మాట అనలేదుకానీ రఘుతో "ఇంట్లో ఎవరికీ చెప్పకుండా ఇంత తొందరపడ్డావేమిటిరా?" అని మాత్రం అన్నాడు.

"ఏమని చెప్పాలి? అయినా ఎందుకు చెప్పాలిరా? చాలు ముందు కారు, ఇల్లు బ్యాంకు బాలన్స్ ఉన్న పిల్లకావాలనుకున్నాను. దొరికింది. అంతే తండ్రి తప్ప ఎవడు లేరు. ఆయన రిజిష్టర్ మారేజీకి ఒప్పుకున్నారు జరిగిపోయింది."

"నీకు మేం అందరం ఉన్నాం కదరా" కొంచెం బాధ అనిపించింది విరించికి రఘుమాటలకు.

"ఒరేయ్ ఒక విషయం చెప్పనా విరించీ? ఈ పదేళ్ళు ఇంటికి దూరంగా ఈ మహాపట్నంలో ఉండి చాలా నేర్చుకున్నాను నేను. అన్నీ బావుంటే అందరూ ఉంటారు. కానీ మనకేం కావాలో ఎవరికీ అక్కర్లేదు. ఎంతసేపూ వాళ్ళ లెక్కల ప్రకారం మనం ఉండాలనుకుంటారు. ఆ రకంగా మనని వాళ్ళ చట్రాల్లో బిగించి సుఖపెడదామనుకుంటారు. మనం దొరక్క తప్పించుకుంటే ఎదురు తిరిగామని ఏడుస్తారు. ఈ బంధుత్వాలు, ఆప్యాయతలు, ఈ వ్యవస్థ" అతని ఆవేశానికి నవ్వుకున్నాడు విరించి.

"చిన్నక్కయ్య నువ్వు తన పెళ్ళికి లాంఛనాలివ్వలేదని గోలచేస్తోందిరా" నవ్వుతూ అన్నాడు.

"ఆవిడకా! ఆఁ ఇస్తాను లాంఛనాలు రమ్మనమను. ఒరేయ్ ఒక విషయం. వీళ్ళెవరూ నాకు కనబడకుండా ఉంటే ఆరోగ్యం?" అతని మాటల వాడి వెనకాల కాలే అతని ఆంతర్యముంది. సుభద్రకు జరిగిన అన్యాయమున్నది. విరించికి అర్థమైంది. ఎవరేం చెయ్యగలరు? రఘు మగవాడు కాబట్టి తప్పించుకున్నాడు. వదిన ఎలా తప్పించుకోగలదు? కనబడ్డప్పుడల్లా మాట్లాడుకోవడాలు, ఆడపడుచుగా ముత్తైదువులుగా కూర్చుని వాయినాలు అందుకోవడాలు అన్నీ మాములే. ఇప్పటికీ వదిన చిన్నక్క కాళ్ళకు దణ్ణం పెడుతుంది. పండగనాడు భర్త కాళ్ళకు దణ్ణం పెడుతుంది.

తనలో జీవిని అంతర్ముఖం చేసుకుని తనకు జీవితేచ్ఛను చంపేసిన ఈ మనుషులకు అనువు వంచి నమస్కరింపచేసే ఈ వ్యవస్థలో ఏదో గొప్ప ఔన్నత్యమన్నా ఉండాలి. పర్వర్టిజం అన్నా ఉండాలి. మా ఇంటి మరో కోడలు లక్ష్మి. ఆమెకు ఏ సెంటిమెంటూ పెద్దగా లేదు. అందుకే వదినలా ఏ బాధ్యతా, ఏ నిందా కూడా మొయ్యదేమో? కానీ, సుభద్ర అంటే ఆరాధించిన రఘు మరి లక్ష్మిలాంటి సరిగ్గా వ్యతిరేకమైన అమ్మాయిని ఎలా ఇష్టపడ్డాడో?

"చిన్న వదిన ఎలా దొరికిందన్నయ్యా?" గబుక్కున అడిగేశాడు ఆలోచనలలోనుంచి.

"సింపుల్. అందరికీ సుభద్రలు దొరకరుకాబట్టి" నోట్లో సిగరెట్టు పెట్టుకుంటూ, ఒకచేత్తో కారు డ్రైవ్ చేస్తూ అన్నాడు.

అవాక్కైపోయాడు విరించి. ఏమిటి వీడి ఉద్దేశ్యం? అంటే, వదిన చెయ్యని నేరానికి శిక్ష అనుభవించింది తనవల్లే కాబట్టి, తన చుట్టూ అభేద్యమైన కోట కట్టుకుని, అందులో ఎవర్నీ అడుగుపెట్టనీయకుండా ఒంటరిగా అందులో కుమిలిపోతున్నాడా వీడు? అందుకే భార్యగా అధికారాలు చెలాయించే అమ్మాయి, తన మనసు గురించి ఆలోచించని అమ్మాయిని చేసుకుని తనకు తను శిక్ష విధించుకున్నాడా? తల దిరిగిపోయింది విరించికి ఏదో అడుగుదామనుకునేలోపల.

"దిగు స్టేషన్ వచ్చింది. అందర్నీ అడిగానని చెప్పు" కారు రివర్స్ చేస్తూ వెళ్ళిపోతున్న అన్నగార్ని చూస్తూ నిలబడిపోయాడు విరించి.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments